

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Υπάρχουν περιπτώσεις που τόν συνταράσσουν κανένα, που τόν συγκλονίζουν...

Περιπτώσεις που μένουν αλημονήτες μέχρι θανάτου!... Μετά τὸ γεύμα, πριν φρονιμοί γὰ τὴν φουλά τὸν τέρατος, ὁ καθηγητὴς πέρασε κ' ἀγόρασε τὰ «συνεργά του», ὅπως τῆλεγε. Τὴ ἦσαν αὐτὰ; Δὲν τὰ εἶδα. Τῆξε δώσει σὲ πακέτο καὶ τὰ κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του...

Περάσαμε κατόπιν γὰ ν' ἀποαιρεθῶμε τὴν Ντόλλυ καὶ τὴ μητέρα τῆς Ὁ καθηγητὴς εἶχε κερδίσει ἐν τῷ μεταξύ, ὄχι μόνον τὴν καρδιά τῆς παρμόρφης νῆας, ἀλλὰ καὶ τὴν συγκατάθεσίν τῆς γὰ γίνῃ γυναικὰ του. Ἡ μητέρα τῆς εἶχε δεχθῆ ἐπίσης προθύμως. Τὰ εἶχαν μιλῆσει πρὸ τοῦ γεύματος καὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο καταχαρούμενοι...

Ὅταν πήγαμε σὴν τῆς βόσκας τὴν Ντόλλυ ντυμένη σὴν νυφουλά. Ἡ σκέψις τοῦ προσεχὸς γάμου τὴν ἔκανε νὰ στολισθῆ, μ' ὅ, τι βρῆκε πρὸχειρο σὴν ἱματιοθήκῃ τῆς μαμῆς τῆς. Ἐμοιαζε μὲ ἄγγελο. Τὰ μῆλια τῆς ἀσφαρίαν, σὴν μῆγουλά τῆς ἀνθῆσαν ἀπριλιτικά τραναντάρυλλα... Γέλοιος κ' ἔτρεχε πᾶνω - κάτω σὴν παιδί... Φορούσε σὲ κεφάλι τῆς ἕνα διάφανο ῥοζέ βέλο, πὸ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὴν νεράτῃ! Ὁ Οὐίλλιαμ δὲν χόρταινε νὰ τὴν βλέπῃ...

Ὅταν φεύγαμε μᾶς κατέβασε ὡς κάτω. Ἐπειτα σάτῃσε σὴν σκάλα καὶ μᾶς χαιρετοῦσε μὲ χειροφιλήματα.

— Ἄντιο... Ἄντιο... μᾶς φώναξε πρὸσχα, μὴ ὑποψιασμένη πὸ πηγαίνουμε, τὴ μαχαβρία, τὴ φρικαλέα ἀποστολή εἶχαμε.

Τὸν Τζῆμ τὸν βόσκαμε σὴν τοβέρνα νὰ περιμενῇ. Εἶχε πῆ ἦδη τὸ δέκατο πέμπτο ποτό. Τὸν πήγαμε καὶ φύγαμε ἀμέσως. Ὅταν φτάσαμε σὲ σὴν τὸν τέρατος ἐκάναμε μὲ βέλτα γύρω σ' αὐτό, γὰ νὰ δοῦμε τι γίνεται. Τὸ σὴν ἦταν κατάλειστο. Αὐτὸ μὲ ἀπονοήτησε κάπως.

— Πῶς θὰ ποῦμε σ' οὐτὸ τὸ φρούριο; ρώτησα τὸν Οὐίλλιαμ.

— Αὐτὸ πειὰ τὸ ἔξρει ὁ Τζῆμ, μοῦ εἶπε.

— Δηλαδή; ρώτησε ὁ Τζῆμ, μὴ καταλαβαίνοντας τὴ θέλει νὰ πῆ ὁ καθηγητὴς.

— Δηλαδή, φιλαράκο μου, τοῦ ἀποκριθῆκε ὁ Οὐίλλιαμ, θὰ μιλῆς μῆσα, ὅπως μῆτικες καὶ κάποια νύχτα γὰ νὰ κλέψης. Ἐτσι δὲν μᾶς ἔχεις πῆ;

— Ἄ ναι, ναι, τὸ εἶπα.

— Τὴ νύχτα λοιπὸν ἐκεῖνη πῶς μῆτικες μῆσα; Ὅχι ἀπ' τὴν κυρία εἰσοδο βέρβατα;

— Ἀστεινεῖστε; Σκαρφάλασα σ' ἕνα δέντρο τοῦ κήπου κ' ἀπὸ κεῖ πήδησα σ' ἕνα παράθυρο.

— Ἀμπρά! Θὰ κάμης καὶ τῶρα τὸ ἴδιο.

Ὁ Τζῆμ κούνησε διαστακτικὰ τὸ κεφάλι του.

— Διστάζεις; τὸν ρώτησε ὁ Οὐίλλιαμ.

— Καθόλου. Μὰ τότε ἦταν νύχτα, ἐνὸς τῶρα εἶνε μέρα μεσημέρι. Ἄν μὲ δοῦν;

— Τὸ μέρος εἶνε ἔρημο. Ἐπειτα ἀναλασμβάνω νὰ δώσω ἐξηγήσεις σ' ὁποιονδήποτε μᾶς παρουσιασθῆ ἄξαφνα.

— Τότε βοηθᾶτε με ν' ἀνέβω τὸν τοῖχο. Μά...

— Τὴ ἔσπασε πάλι;

— Ἄν αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε μῆσα; Ἄν μοῦ τραβῆξῃ καρμὰ πιστολά, ὅπως τὴν νύχτα ἐκεῖνη πὸ μὲ πῆρε μυροδιά; Ἡ σφαῖρες, ἔξρετε, δὲν πάνε πάντα σὴν χαμένα. Καρμὰ φορὰ χτυποῦν σὲ τὸ μαχρό.

— Μᾶν ἀνησυχῆς. Ὁ κύριος δὲν εἶνε μῆσα.

— Κι' ὅμως λέγατε σὲ δρόμο, ὅπως ἄκουσα, πὸς βρισκαται σὴν τὸν.

— Κι' ἂν βρισκαται ἐδῶ... θὰ κοιμάται.

— Θὰ κοιμάται!... Τέτοια ὦρα; Δὲν τὸ πιστεύω, ἀφεντικὸ.

— Σοῦ εἶπα, ἀνόητε, κοιμάται.

— Ἐστω, κοιμάται. Μ' ἂν ἐπινησῆ;

— Δὲν θὰ ἐπινησῆ. Φρονίσουμε νὰ τοῦ ρῖξουν, τὸ μεσημέρι πούτρεγε, ναρκωτικὸ σὲ κρασί.

Τὸ φέμμα αὐτὸ τοῦ καθηγητοῦ καθησούχασ ἐνετέλις τὸν Τζῆμ.

— Μιλᾶτε λοιπὸν ἐστὶ νὰ καταλάβω, φώναξε. Ἐμπρὸς τότε... Βοηθῆστε με...

Ἄγνισα τὸ γόνα μου, πάτησε ἐπάνω, τὸν ἐσπρωξῆ, πῆστηκε σὴν τοῖχο καὶ καρβαλος πᾶνω σ' αὐτόν.

— Τὴ γίνεται, τὴ βλέπεις; τὸν ρώτησε ὁ καθηγητὴς.

— Ἀπολύτως τίποτα. Εἶν' ὅλα θεόζελεστα.

— Καλὰ. Πῆδῆε μῆσα καὶ τρέβε νὰ μᾶς ἀνοῖξης.

Ὁ Τζῆμ δὲν ἐπιμένει νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦμε. Πῆδῆσε σὴν κῆπο καὶ σὲ λίγο τὸν ἀκούσαμε νὰ τραβᾷ τὸς βαρούς, σιδερένιους σῆρες τῆς πότας. Ἡ πόρτῃ ἀνοῖξε

τρῖζοντας ἀταίρια σὲ τοὺς σκουριασμένους ριζίδες τῆς. Μπήκαμε μῆσα καὶ ἔξανακλείσαμε.

— Ἐπὶ τέλους! μοῦ εἶπε ὁ καθηγητὴς. Εἶμαστε πειὰ ἀσφαλεῖς. Ἐδῶ δὲν θὰ μᾶς ἀνησυχῆ κανεῖς. Τζῆμ ποῖο εἶνε τὸ δέντρο ἀπ' τὸ ὁποῖο θ' ἀνέβης σὲ παράθυρο;

— Στὸ πίσω μέρος, ἀφεντικὸ.

— Ἐμπρὸς; ὀδηγησὲ μᾶς ἐκεῖ.

Φτάσαμε σὲ λίγο σὲ τὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου, ὁ ὁποῖος ἦταν παρμελημένος, γεμάτος θάμνους καὶ στρωμένους μὲ ξερὰ φύλλα.

— Νάτο, ἀφεντικὸ, εἶπε ὁ Τζῆμ, δείχνοντας σὸν Οὐίλλιαμ μὲ πανύψηλῃ καρδιά, τῆς ὁποίας οἱ κλάδοι ἀγγῆσαν τοὺς τοίχους τῆς οικοδομῆς κ' ἔφταναν ὡς ἕνα παράθυρο. Μὰ τὸ παράθυρο ἦταν κλειστὸ. Πῶς θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ ἀνοῖξουμε; Τὴν ἴδια σκέψις ἔκανε, φαίνεται, κ' ὁ καθηγητὴς. Εἶχε σφίξει τὴς γροθῆδες του καὶ βλαστημότος.

— Γὰ τὸ παράθυρο πρόκειται; ρώτησε ὁ Τζῆμ, βλέποντας τὴ στενοχωρία μας. Αὐτὸ πειὰ εἶνε τὸ λιγότερο ἀπ' ὅλα.

— Δηλαδή; τὸν εἶπε ὁ Οὐίλλιαμ.

— Δηλαδή τὸ πρῶγμα εἶνε ἀπλοῦστατο. Θὰ τὸ ἀνοῖξῃ ὅπως τὸ ἀνοῖξα καὶ τὴν ἄλλῃ φορὰ.

— Πῶς;

— Μ' οὐτὸ ἐδῶ.

Κ' ἔβγαλε ἀπ' τὴ ζώνῃ του ἕνα χονδρὸ σίδερο, στραβομένο σὴν ἄκρῃ καὶ μυτερό.

— Διαρηκτικὸ ἐργαλεῖο! ψιθύρισε ὁ καθηγητὴς.

— Ἐτσι φαίνεται.

Λοιπὸν μὴν κάθουσα, ἀνέβαινε.

— Χοροὸπ!...

Καὶ ὁ Τζῆμ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει σὴν καρδιά, μὲ τὴν εὐκολία πῆθῃκου. Σὲ λίγο ἦταν σὴν ἄκρῃ τοῦ κλάδου κ' ἄγγιξε σὲ παράθυρο. Ἐβγαλε τότε τὸ ἐργαλεῖο του, ἔχωσε τὴν ἄκρῃ του ἀνάμεσα σὲ τὸν παράθυρο-ξύλλα καὶ μὲ μὴ καὶ μόνῃ πιεσὶ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο παράθυρο, τὸ σπρωξῆ κλεισμένο, ἀνοῖξε.

— Μπαρό, Τζῆμ! Τοῦ φώναξε ὁ Οὐίλλιαμ.

Ὁ Τζῆμ ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος μας καὶ ρώτησε:

— Τὸ τζᾶμ εἶνε κλειστὸ, νὰ τὸ σπάσω;

— Τὴ βλέπεις μῆσα σὲ τὸ δωμάτιο; τὸν ρώτησα.

— Δὲν βλέπω τίποτα. Εἶν' ἡ κουρτίνες μπρὸς.

— Σπάστο, φώναξε ὁ καθηγητὴς.

Ὁ Τζῆμ χτύπησε μὲ τὸ ἐργαλεῖο του τὸ τζᾶμ σὴν μέση καὶ τὸ ἔσπασε. Τὰ θρούψαλα τῶν γυαλιῶν πῆσαν κάτω μὲ ῥόθο. Ὁ κρῶτος αὐτὸς μᾶς ἔξφρισε ὅλους, μᾶς ἔκαμε νὰ διστάσουμε γὰ μὴ σιγῆ. Νόμιζα πὸς θὰ δῶ νὰ προβάλῃ ἀπ' τὸ παράθυρο, ἡ φρικώδης μορφή τοῦ Στῆβεν, πὸς θὰ τὸν ἀντίκρουσῃ ν' ἀπλώνῃ τὰ χερά του, νὰ πᾶν τὸν Τζῆμ ἀπὸ τὸ λαμὸ, νὰ τὸν σηκῶνῃ ἀνέρα καὶ νὰ τὸν πῆγῃ. Κι' αὐτὸς ὁ Τζῆμ τᾶξε χρεοστῆ. Πατρωμένος σὲ κλαδί τῆς καρδιάς, εἶχε τεντώσει τὸ λαμὸ του κ' ἀφουγκραζόταν.

Πῶτος ἤρθε σὲν ἑαυτοῦ του καὶ ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του ὁ καθηγητὴς.

— Τὴ ἀκούς, Τζῆμ; ρώτησε τὸν καιχοῦγο. Τὴ συμβαίνει;

Ὁ Τζῆμ δὲν ἀπάντησε τίποτα. Μᾶς ἔγνεψε μόνον μὲ τὸ χερί νὰ σοπάσουμε.

Τὴ συνέβαινε ἄραγε;

Τραβῆξα γὰ κάθε ἐνδεχόμενο τὸ πιστόλι μου.

Ἐτρεχε σηκωμένα τὰ κεφάλια μας καὶ τὰ βλέμματα μας καρφωμένα σὲ τὸν Τζῆμ, περιμένοντας μ' ἀγωνία νὰ μᾶς πῆ τι ἄκουσε τὸσπον ὦρα. Μὰ ὁ Τζῆμ σιωποῦσε, δὲν σάλευε καθόλου, σὴν νὰ μισοφῶρε σὴν θέσει του.

Ὁ καθηγητὴς δὲν κρατήθηκε πειὰ.

— Μίλησε, Τζῆμ, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή, τὴ τρέχει;

Ἄκους τίποτα;

Ὁ Τζῆμ γύριστὶ πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μᾶς ἔγνεψε ναι.

— Τὴ ἀκούς;

— Σῶσσο!...

Σωπάσαμε καὶ περιμένουμε.

Σὲ λίγο ὁ Τζῆμ κρεμάστηκε πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μᾶς ψιθύρισε:

— Κάποιος κλαίει...

Ἄνατριχάσα!...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄντιο!... Ἄντιο!... φώναξε πρὸσχα ὁ Ντόλλυ.

